

1
Stichting De Vonk

De wolf is aan de voorkant en aan de achterkant.
De wolf is links en rechts.
De wolf staat in het midden en wordt omringt.
De wolf omringt wat in het midden is.

Want niets mag in de hoek verdwijnen.
In de afvalput van de rijke maatschappij.
Op de vuilnisbelt der kanslozen.
Bij het onkruid dat de bloeiende velden ontsiert waar gewacht wordt
op schijnbaar onbereikbare zoete lekkernij..

Want de wolf ziet de afvalput niet,
Ziet de vuilnisbelt niet, noch het onkruid.

De wolf ziet de knop.
De wolf ziet het ontluikend groen.
In het grijze sombere ziet de wolf alleen de prinsessen.
De wolf ziet de toekomst van de bloeiende velden.
Hij wijst het water, wijst de schoffel,
Wijst deuren en paden en wegen,
Beweegt anderen om ruimte te geven.
Licht. Lucht. Adem!

De wolf omringt.

2
BachPlus

De wolf schreeuwt
Een hemelse kreet vol vreugde.
Een kreet als een heldere maan door duistere nacht.
De schreeuw van de wolf doet de zon ontwaken.
De schreeuw van de wolf doet de gordijnen open.
En de prinsessen laten de frisse lucht binnen

Met de frisse lucht komen zoete klanken...zoete stemmen...
Een fluit baant zich aarzelend een weg...gedragen door de fagot
Ze ontmoeten de hobo en de contrabas.
Halverwege worden ze omringd door een groep violen
en de wolf laat gaan.

De wolf masseert
De wolf maskeert
De wolf verschijnt.
Hij is sopraan, alt, tenor en bas.
De wolf laat ruimtes juichen alsof het allemaal kathedralen zijn.

Ontroert door de schoonheid die hij heeft ervaren....
beklimt de wolf de hoogste berg en roept naar de maan.
Cantate
Cantate
Waarna de stilte over de velden weerkeert. De aria besterft.
De instrumenten zich voegen en de wolf zich schreiend neervlijt in het
gras
omdat een koraal te horen was.
Het amen aan het eind was als de vader die beschermt,
de moeder die voedt,
de god die omringt
en de wolf zich meer dan wolf kan voelen.

3
Bach Comité

De wolf sluit de ogen en gaat liggen in het veld.
De maan is hem nabij.
Evenals de sterren in de heldere nacht.

En als daar dan de woorden komen weent de wolf.
Zijn tranen bereiken de grond
Vloeien over het veld
Komen samen in rijke stromen
Die door het land gaan
Langs dorpen en steden
En overal doen de prinsessen hun deuren open
En omhelzen elkaar
En ze wenen
En ze wenen om groot geluk.

Erbarme dich, mein Gott, um meiner Zähren willen

En de zon en maan zijn één geworden
in licht en warmte.
En de wolf ervaart met diepe vreugde en groot ontzag
zijn goddelijke wolf zijn.

Balletschool Anita Bekers

De wolf danst door de nacht
Springt hoger en hoger
Landt op zijn tenen en draait rond
Zijn handen gaan omhoog, opzij
Gaan naar zijn hart en gaan weer open

Daar gaat hij
Eenzame wolf
Hij zakt op de grond vol van dramatiek

Daar gaat hij
Vreugdevolle wolf
Versnelt zijn pas om acht stappen later glorieus te vieren.
Het lange lijf de aarde en de hemel verbindend

Daar gaat hij
Onverzadigbare wolf
Met het hoofd achterover spiraalt hij de ruimte uit
komt terug met de anderen
prinsessen in rood en purperen wapperende kleden
die de voortdurende draaiingen en wervelingen accentueren
ons hypnotiseren
ons voorbij gaan, terugkeren en dan stilstaan
in gespannen kracht

dansend verdwijnt de wolf in de nacht

5
Excelsior Cadzand

De wolf spitst zijn oren
Hij heeft de stoet geregeld
en wachtte op hun komst.

Juichende cimbalen snellen vooruit
Als voorbodes van de bonte mix van enthousiaste klanken die komen.

Jonge klanken.
Nog maar net gevormd.
Met een enkele bibber,
Een misslag,
Een tel te vroeg.

Maar de wolf spitst om andere redenen zijn oren.
Hij hoort de energie van wat aan het ontluiken is,
Van wat groeit,
Van wat ontkiemt,
Van wat uit de vruchtbare bodem omhoog schiet....

De wolf veegt de paden schoon,
Verwijdert obstakels en steekt vlaggen uit.
De wolf gaat de stoet voorop en bezoekt de dorpen.
Deuren gaan open, prinsessen komen zich verwonderen.

Verwonderen
over al die jonge wolven
die in één enthousiaste ademteug of paukenslag
de geestdrift een melodie geven.

De wolf grijnst breeduit en roept de mensen toe:
Fermate fermate.

6
De Plattelanders

De wolf heeft het touw in handen.
De wolf staat klaar om de lijn tussen het echte en het onechte
Tussen het nuchtere en de verwondering
Tussen de wetten en de fantasie.
De wolf staat klaar om de lijn tussen kijken en bekeken worden
Tussen luisteren en beluisterd worden
Tussen werelden..

De wolf trekt aan het touw
waardoor jongens prinsen worden
Waardoor meisjes prinsessen zijn
Waardoor de schuchteren de diva's zijn,
Waardoor de liefste mensen heksen zijn,
de slimsten dom zijn
En iedereen bereid is om te geloven wat onmogelijk is.

De wolf trekt aan het touw
omdat we willen zien wat achter de horizon is,
Omdat we even kunnen ontsnappen
aan wat ons aan de werkelijkheid bindt.

Dit touw bindt niet vast maar maakt los.

Plots gaat de wolf mee het podium op en roept naar het publiek.

Ik ben de prinses.

Iedereen applaudisseert vanwege deze geweldige rol.

Wat een prinses!

Nooit vertoond.

Ongeëvenaard

7
Stichting Ledeltheater

Wij bouwen kastelen.
Want koningen moeten koning kunnen zijn.
Wij bouwen paleizen waar presidenten president kunnen zijn.
De bisschop is pas bisschop in eigen kathedraal
We plaatsen onszelf waar we kunnen zijn wie we willen zijn
De smid in zijn smidse
De bakker in zijn bakkerij
De onderwijzer, de ambtenaar, de verkoper.

Soms wil de wolf geen werkbank, geen schoolbank, geen troon.
De wolf wil een podium.
De wolf laat de zon dan doven.
De wolf laat de geluiden van buiten verstommen.
De wolf laat eigen licht ontbranden.
De wolf laat het doek hijsen.

Want de wolf is artiest.
De wolf is muzikant.
De wolf is cabaretier, is fanfare of ballerina.
De wolf is pianist of zangeres.
Hier wordt de wolf toegejuicht door de prinses.

De wolf loopt over vreemd gebied.
Hij loopt er vastberaden,
Ook al zijn de paden anders,
Schijnt het licht op andere zaken,
Ruikt de lucht er anders zoet
En kent hij er het voedsel niet.
Dat is.... in vreemd gebied.
Is prinses in vreemde les.

De wolf spreekt andere mensen
Luistert vastberaden,
Ook al zijn hun woorden anders,
Schijnt het licht op andere zaken,
Klinkt de boodschap anders zoet
Voldoet hij er aan vreemde wensen....
Dat is.... met andere mensen.
Is prinses in vreemde les.

Zijn eigen brul is hem bekend.
Aan alles thuis allang gewend
Heeft voor zichzelf een hoger plan
Ziet dat het brandt aan het firmament.
Wil nu brullen als student.
Als prinses...in vreemde les.

Zeeuws-Vlaams Kamerkoor

De wolf laaft zich aan het water uit de oude bron.

Niet dat hij het frisse water niet smaken wil.

Het frisse water van overal.

Maar nee...

Hij neemt de prinses graag mee....

De wolf houdt nu eenmaal van het water uit de oude bron.

De bron bij de monumentale eik

Waar het water rijk is van spirituele woorden

De bron bij die oude beuk

Waar het water doordrenkt is met lichaam en geest.

De bron ook bij de treurwilg

Waar het water borrelt dat ons weer herenigt met wat ooit is voorgegaan.

Een requiem voor wolven die voor eeuwig naast hem staan.

Hij neemt de prins graag mee naar rijke oorden

waar glorieuze klanken de bron ontspringen

in één machtige fontein

van stemmen

en klanken

en melodieën

en instrumenten

die alle uithoeken en spelonken

waar onvermoede emoties zich hebben verstoppt bereiken.

Aaah.

De wolf sluit andermaal zijn ogen en drinkt.

En snoeit

en graaft

want de prinses moet weten

en troost zich alle moeite om de oude bronnen niet te vergeten.

Stichting Comité 4 mei

De dagen dat Fenrir,
de middelste zoon van Loki en Angrboda,
de wereld tiranniseerde zijn voorbij.

Fenrir,
de broer van Hella,
de godin van de onderwereld,
waar de moordenaars huizen.

Fenrir
de broer van de Midgaardslang,
die in zijn valsheid zo groot is
dat hij de hele wereld omvat
en in een wurggreep houdt.

Fenrir,
die geboren leek als kleine hond,
maar uitgroeide tot een reusachtige wolf
met verschrikkelijke kaken
en kwaadaardige ogen.

Fenrir
die uiteindelijk werd getemd
en verslagen door wolven uit verenigde landen
die als nachtelven een speciale ketting lieten maken
van zachte zijde en fluwelen touw.

Om de slachtoffers
van de verschrikkelijke wolf Fenrir te herdenken
richtten prinsessen priemend staal op.

Als symbool voor hun ineengestorte burg,
Als waarschuwing dat het staal van de vrede
het giftig lood van de oorlog altijd zal overwinnen.

En het is hier waar het krachtig geluid van de wolf
Jaar na jaar te horen is
De waakzame brul die ons waakzaam laat zijn.

Dat de kracht van de verschrikkelijke wolf Fenrir
niet zodanig toeneemt dat de ketting
die hem in bedwang houdt breken zal.

De wolf ontwaakt.

De wolf ontwaakt omdat een zonnestraal zijn oog bereikt.
Omdat een druppel dauw vanaf het gebladerte op hem valt.
Omdat in de verte het carillon in de toren hem roept.

De wolf ontwaakt omdat hij deze ochtend had verlangd.
Een ochtend die de middag vult.
Een ochtend die de avond vult.

De ochtend doet het carillon in stilte luisteren
naar de stemmen van violen,
van harpen,
van klarinet of cello of piano.

De wolf ontmoet er de prinses en aansluitend verlaten ze stad.
Vervuld van de zang, de muziek en de vele kunsten.
Trekken ze energiek de velden in, de stranden op.

De ochtend die de middag vult
De ochtend die de avond vult.

Vuurtoren Breskens

De wolf klimt omhoog,
verslindt tree na tree,
Die ijzeren toren daar
Fier op de dijk.
Banen van zwart en wit
Van laag na laag
Van koude en hitte geabsorbeerd.
Het schijnsel nooit verleerd.
Maar jaren gestaan
In rust in roest
Gedoofd
en in duisternis gewacht.

Tot de wolf kwam
en de vlam weerom bracht.
Ijzeren toren
Fallus op de dijk.
Fier overeind.
Waakt over de schepen.
Waakt over het ritme van de tijd.
Gaat aan.
Gaat uit.
Gaat aan.
Gaat uit.

De wolf springt de toren uit.
Spreidt zijn vleugels zoals alleen een wolf dat kan
Schepen voelen zich geborgen
Prinsessen slapen zonder zorgen,
Aan en uit gaat het licht van de toren

Bereikt de eenzamen van de nacht,
Terwijl ze uit slaapkamerramen hangend,
De schepen horen
En hun uren tellen
In eeuwigheid

Aan. Uit. Aan.

Aan het einde van de lange reis deed de wolf zijn poot omhoog.
Het gezelschap hield halt.
De lange reis door het bos had hen overal gebracht.
Als het regende op de bladeren van de bomen
hadden ze hun monden opengedaan om het vocht te kunnen vangen.
Als de hitte verschroeiend was
hadden diezelfde bladeren voor een koele schaduw gezorgd.
Verdwalen was onmogelijk geweest
want tussen twee bomen is altijd een opening.
Als de dreiging te groot was geweest
werd er geschuild achter de stam.
En van het hout en van de vrucht van alles wat groeit en leeft
waren monumentale dingen tot stand gekomen.

Het gezelschap hield halt.
De leermeesters met hun verstarde glimlach.
De agenten in hun blauwe pak.
Daar op het mos de prinses. Alles met gulzige blik in zich opnemend.
De ogen van de jagers hielden rust.
Oma had koekjes voor iedereen.
Roodkapje had het hoogste woord
en toonde haar moeder alle paden van het bos.

De wolf keek hen aan.
Hij wees naar het hout van het bos.
Het eeuwige hout dat niet meer groeit, maar ook niet vergaat.
Met z'n allen pakten ze het hout op
en hingen het op deze magische plek in het bos.
Die magische plek waar alles één is.
Waar verleden en heden en toekomst geen onderscheid hebben.

'Sta niet stil', zei de wolf.

'Laat de vaart er niet uit gaan. Ga door met wat jullie doen. Beklim torens, dans, maak muziek, zing, acteer, onderwijs en help elkaar en herdenk. Voed elkaar want er zullen altijd weer opnieuw prinsessen geboren worden. **Sta niet stil. De Vaart er in!**